

# *Antologia poètica*

Lluís Roda

## ÍNDEX

### *El subratllat és meu* (1987)

Un poemari és com el taló d'una sabata  
Autoafirmació d'un vers, dins una pàgina

### *La fi de l'hemicicle* (1988)

Tan durament grotesc i abominable  
Esdevindran el límit de l'entorn que presagien  
Tota preposició ha d'anar precedida sempre d'un obstacle  
I si del gest solem senyora meua  
Com un vidre trencat entre les mans  
Llençol de vidre estés  
Ocults predestinats davallen pels teus ulls

### *Sobre l'hamada* (1989)

Contra tot pronòstic: partim  
Són de paper, les flors de les alèxies  
Un bon poeta dedica temps a l'oració  
D'amor, orbat, exerg de vós  
I en el rodeo de l'amor  
Resta el teu nom

### *Buirac d'amor* (1998)

Com un coet en la nit que tot ho il·lumina, i dura un instant  
I quan hages buidat trèmulament  
Ningú t'escriurà boleros  
Alce una pedra i hi ets  
Res ompli tant com el buit  
Naixen, les hores, mortes  
A vegades plora d'amagat, però és de felicitat  
El meu amor consisteix  
Ara, filla, que tens sis anys

### *Elogi de la llibertat* (2001)

La via del tren separava la ciutat asfaltada  
Recordeu-me, ni que siga per egoisme (*fragments*)

### *De l'ànima* (2006)

Límpidament s'hi mira, a l'espill  
La garrofera es retorç  
Jo sóc la pols  
En aquest moment  
Ets sever en el teu amor  
Quan ja no pugues més, i no albiures cap llum



## *La fi de l'hemicicle*

(1988)

### **Tan durament grotesc i abominable**

Tan durament grotesc i abominable  
Fosca el got el glop de tendra  
Fusta la furga extensa dels planells  
La pedra bossa que destrossa  
Ella, llàgrima dels ulls  
Cremant la sang d'un odi lent  
Obscur silent que m'ha traït  
De serps cercant dolor més fort  
Quan dorm l'infant el dolç tan fang  
La pols de pell, la lluna al coll  
Voltors voltant, angúnia i fam.

### **Esdevindran el límit de l'entorn que presagien**

Esdevindran el límit de l'entorn que presagien  
(Del qual, paroxítonament, no sabran ser trànsit).  
Mutaran per l'àmbit que els escau,  
El temps irreductible dels escacs indefinits.  
Que trist habitaran el marc increbantable,  
El bes facilitat, impropï ni legítim.  
Disposicions diverses que adoptant,  
Creuran haver trobat la fi de l'hemicicle.

### **Tota preposició ha d'anar precedida sempre d'un obstacle**

Tota preposició ha d'anar precedida sempre d'un obstacle.  
Una elegia gris en la tristor d'un dia de novembre.  
La intimitat d'un anagrama callat en l'estatura.  
Em referesc a la paternitat oculta dels bons quadres.  
Una palmera dubtosa que acaba en les parets.  
Perquè una paret també és un quadre; i en forma part,  
Diguem el que diguem.  
Com un poema escrit, vessat de l'interior, ja irrecuperable.  
Tu, la reina del zum-zum,

Morta en la bresca d'un silenci solitari.  
Amb una sempre canviant definició de la lectura,  
Legítim d'un programa preocupant.  
Visita d'un relat, caduc, i inenarrable:  
El vers prepositiu d'ésser descrit.

### **I si del gest solem senyora meua**

I si del gest solem senyora meua,  
Suar el cos tan tendre dels amants.  
Com pot atzar privar-se de l'estima,  
Si de la vostra veu els llavis han callat.

### **Com un vidre trencat entre les mans**

Com un vidre trencat entre les mans  
(Estança reposant).  
Un habitacle fràgil.  
Enyor  
(Múltiple de dos).

### **Llençol de vidre estés**

Llençol de vidre estés,  
Terrat que espera, migdia.  
No hi ha ningú, sols l'ascensor,  
La roba i la nevera.  
Un got que cau, una omissió,  
La roba i la nevera.

### **Ocults predestinats davallen pels teus ulls**

Ocults predestinats davallen pels teus ulls.  
Estels.  
(Banyeres de sentit.)  
El límit que esdevé  
projecte.  
Rigor d'una palmera en el desert.

## *Sobre l'hamada*

(1989)

### **Contra tot pronòstic: partim**

Contra tot pronòstic: partim.  
Sabem que el calendari no té camí.  
Que els mots s'encreuaran.  
Que al final tan sols hi haurà graons.  
Que no hi serà possible cap salvetat.  
Amb tot: partim.  
Sobre l'abís dels morts  
Que ens precediren.  
Com si sabéssim que l'oblit és  
Només una estadística.  
Un dolmen  
Que en la nit ens acompanya.  
Tenim la cafetera plena.  
I la mar, fidedigna, del nostre costat.  
Inclusa la rialla,  
I l'índole dels noms que ens cal inculcar,  
Ens seran el nostre cavall en la batalla.  
I no hi deixarem caure cap llàgrima  
Sobre els esculls.  
Ni ens privarà l'espera intrusa de la mort,  
D'aquest dispositiu del càntic  
Calculat per a desfer-nos en la victòria  
D'aquest trist embut, amb què ens passem, al cap.

### **Són de paper, les flors de les alèxies**

Són de paper, les flors de les alèxies.  
Enartaments amors, de poesia.  
Arruixant llirs, prevists, en la mirada.  
Dards, encaçant, les bragues que Diana ens  
Trau, desitjades, mostrant-les a l'esguard.  
Llaç que anuncia, als llavis, els eixams  
De mel, o el tast, humit, de llencerries.  
Pètals, naixents, al vers dels antihelis.  
Lliça de llirs, antesi de sentits.

## **Un bon poeta dedica temps a l'oració**

Un bon poeta dedica temps a l'oració.  
Pagant religiosament al llibreter els llibres que li Deu.  
El Verb es féu esCarn, i habità entre nosaltres.  
Crec en la resurrecció dels mots, la vida eterna.  
Crec en el sentit de les coses literals.  
Que el temps és perfet. Els pronoms,  
Inalterables. I no hi ha deus. Sols frases fetes.

## **D'amor, orbat, exerg de vós**

D'amor, orbat, exerg de vós,  
Contra ma voluntat, seré,  
Dels vostres llavis gerds, record,  
Del mar dels vostres ulls, esquers,  
Nauxer sense temença, vaixell  
Emmaregat sense dretura,  
Que al vostre orgull, al vostre orc  
Esguard de farallons encalla,  
I com varec, de vós, m'aparta  
La parpella, sota la vostra  
Cella, o bé, la meua platja.

## **I en el rodeo de l'amor**

I en el rodeo de l'amor.  
Pren el guardí. No oblides que després de  
L'equació t'aïllarà la incògnita.  
Paranomia dels mots. I, del vent,  
Voliaina. Amor llassís.  
Soflama. O sofrena, et guarnirà  
L'amor, amb un somriure sísmic.  
I amb llur ex-libris permanent.  
Bamber, sobre l'hamada et deixarà.  
Tan sols amb l'esgarip, tot sol.  
No exaudirà els teus ulls. L'amor.  
Aquest sofisma clar, en aparença.  
Et trobaràs cercant un peu de llum.  
I et ballarà pel cap, una cançó  
Sense lletra. Diürètica com  
Un vals. Autocinètica, imbècil  
Fi. Amb tot, ploraràs entre les mans

L'implex record, gonfanoner gojat,  
Davant el teu borreu, grufant.  
Per no pagar la lleuda. Gnòmon  
Involuntari de l'amor. Oh bellparler!  
Deixant un reguerot sobre el confetti.  
Ara mullat, pels llagrimalls dels ulls.  
I encara et quedaran les lletres per  
Pagar.

### **Resta el teu nom**

Resta el teu nom  
Només  
A dintre meu  
Com un torn de paraules  
Obert  
Com un apunt  
Pres –el teu nom.

## *Buirac d'amor*

(1998)

### **Com un coet en la nit que tot ho il·lumina, i dura un instant**

Com un coet en la nit que tot ho il·lumina, i dura un instant,  
Recorre la foscor,  
Esdevé no-res l'amor,  
Sols un moment que dura la vida,  
Perdut per l'embut del temps, l'embull de l'ànima.  
A penes existí.  
Com la bellesa, que la vellesa recorda.

### **I quan hages buidat trèmulament**

I quan hages buidat trèmulament  
El teu buirac d'amor  
Trobaràs solament als peus  
La teua ombra ferida.  
Regularàs a penes, esverat.  
El teu dosser serà un bromall.  
Ardit, arreplegaràs la teua ombra.  
Recordaràs aquells besos de dona  
Amb un boç a la boca.

### **Ningú t'escriurà boleros**

Ningú t'escriurà boleros,  
Cartes d'amor immenses en tindràs,  
Abraços indignes i extensíssims,  
Però cap tan estret, tan cos a cos estret, com el meu,  
Cintura contra cintura, dictadura contra dictadura,  
Bellesa contra feblesa,  
T'he estimat les ungles com ningú,  
Del teu petit melic he fet un pou  
De saviesa i de records,  
Que he omplit de llàgrimes, sense tu assabentar-te'n,  
T'he dominat, com es domina tot allò que s'estima,

T'he convençut que era millor morir o allunyar-te'n,  
Te n'has anat, fent-me falta,  
Sense perdonar errors, estimant-me,  
Te n'has anat, i jo,  
T'he seguit, sense que tu te n'adonares  
I sempre sé on ets, encara que ho ignores,  
Encara ets allí, amb el teu melic, mirant-me,  
Encara ens fem nosa, ens destorba l'amor,  
De tan evident, l'hem deixat sol,  
Com ens havia trobat,  
Torbats, encegats de buit, hem recorregut  
Els carrers foscos, cridant-nos l'un a l'altre,  
Amb la por de ser sentits,  
De ser reconeguts, per qui menys i més ho esperàvem,  
Hem dormit la nit, la mateixa que ens ha despertat  
Desesperadament,  
Hem dormit la nit que disposàvem,  
Necessitàvem descansar –dèiem–,  
L'error de cercar-nos, tenint-nos, oblidar-nos,  
Subsistir la memòria de l'altre, fosos  
Com una bombeta qualsevol,  
Com la potència escassa del millor amant,  
Com un fil incandescent,  
Connectats per sempre més a la tarifa nocturna  
De l'enyor més inusual, tu sense mi,  
Error que no puc corregir,  
Car corregint-lo moriria,  
Que sols morint corregiré,  
Sense que tu t'adones, ni em perdones.  
El teu perdó, com a reconeixement,  
Continuaràs mirant, havent-ho vist ja tot,  
Continuaràs mirant, sense saber que és a mi a qui veus,  
Continuaràs escoltant més veus, sense saber que  
Sols sóc jo qui et parla,  
Com la cua d'una cigarreta encesa,  
Apagada entre la cendra, entre els teus dits,  
Entre els teus pits, he conegut la flama,  
Que aquell qui t'ama, la vida en tu ha despés,  
Car tu ja no pots ser cap altra dama,  
Com un escac i mat, ens hem rendit,  
A l'evidència, millor deixar-ho estar,  
La felicitat és difícil d'ensinistrar,  
Massa felicitat a la deriva,  
Som massa realistes per a reconèixer la realitat,  
Massa feliços per a ser feliços,  
Massa saviesa per a uns pobres ignorants  
Que, volent saber-ho tot, han arribat a dubtar  
Fins i tot del poc que han definitivament sabut.  
Els teus ulls pareguts no són els teus.  
Practicaràs el sexe amb qualsevol altre,

Intentant oblidar que has conegut l'amor  
Entre les cames oblidades, assedegades.  
Et negaràs la sort de la plenitud d'un dia,  
Serà com una rifa de plaer, mai toca el mateix premi  
Dues vegades en la mateixa vida.  
Per viure el doble, trobarem la meitat.  
Dues meitats partides al seu torn per la meitat,  
Les matemàtiques no ens explicaren,  
Ni jo m'ho explique, ni cerque explicacions,  
Sols paraules per a tanta tristesa dividida,  
Per a tanta traïció,  
I el temps que ens determina, ens obliga,  
Ens obeeix, ens nega, ens menteix,  
Es corrobora, se'ns imposa,  
Encara a temps, a temps parcial, insubornable,  
El mateix error que ens nega ens humanitza,  
Humans com érem, no podíem estar a l'alçada del nostre amor,  
Des de tan alt, només podíem fer-nos mal,  
Caure tan baix,  
Dormir a la intempèrie, deixar de pensar,  
De ser,  
Escriure,  
Renunciar a viure, momificar-nos,  
Renunciar a qualsevol fotografia,  
Bolero que altres ballaran.

### **Alce una pedra i hi ets**

Alce una pedra i hi ets,  
Sota les pedres hi ets,  
Com un fil de seda t'arrossegue.

No s'ha tancat el forat,  
No s'ha omplert el buit,  
Ferit, per tota la vida, ferida.

Asseguda als meus braços, peses,  
Encara no te n'has anat.

I els ulls negres de llum,  
I els cabells llargs com anells.

I encara tot se t'assembla.

I s'ha perdut tot,  
Perquè tot ha existit.

Els teus pits em pertanyien.

Jo,  
Amb els dits marcats a la finestra.

Mentre tu dorms, amor,  
Fora del meu record,  
En algun lloc.

T'he sentit tant, sense escriure,  
Que ara t'escric sense sentir,  
Sense sentit.

Les respostes encara són preguntes.  
Les preguntes encara són respostes.

Recordem el que podem ser,  
Oblidem el que serem.  
Vivim el que no podem oblidar.

T'he cercat dins, allí on tu no ets.  
Fora, on mai has estat.

El teu oblit serà el meu oblit.

Em deus un record com a mínim  
I jo un poema que no llegiràs.  
És una pena, donàvem per a més.

Disparàrem alhora,  
Disparàvem a matar.

### **Res ompli tant com el buit**

Res ompli tant com el buit.  
I és des d'aquesta plenitud que et recorde contínuament.  
Caduc, caducat i perenne, modificat.  
Envasat al buit, momificat, em conserve bé.  
En tu, la cova on em vaig perdre.  
No m'hi vaig voler endinsar, i te n'anares silenci endins,  
Entre llàgrimes subterrànies, al llac sense llum dels amors.  
Amor d'esquena a l'amor, com la màscara d'unes carnes toltres respectada.  
Et demane perdó pel que no succeirà.  
Potser, alguna vegada, de la meua mà,  
Recordaràs haver estat ací, com un teorema d'amor,  
Però callaràs, car no ho sabràs del cert,  
Reduïda a la paraula, a una paraula,

Com la vida, com la mort.  
Aquell castell que vam construir, empresonats en una torre de Babel.  
Ara la nostra tomba és aquella piràmide.  
En llevares una carta. Ara resten escampades a la taula del dinar.  
Espantalls de l'amor, els nostres noms romanen protegint nous amants.  
Despullats del dolor, contemplen el voltant, sabent que no els pertany.  
Els amants els ignoren, també ho férem nosaltres.  
Que rauxa m'és la mort si d'aquests mots no traus la causa.  
A genollons pel món, qui no pot més,  
Com qui ha perdut la vida, de la llibertat, la causa.  
Oblidat i recordat del teu nom.  
Que en cada mar hi ha un far, port sens fondo,  
Que el fondo em fa de port.  
No tinc altre record que allò que creia ja oblidat.  
No s'enamorà un home ans l'ombra, de què ja no em puc desfer.  
No dormiran les albes que per tu hauran passat la nit.  
Fugint de mi, has de fugir de tu.  
No existiran més albes ni els meus dits et retindran les galtes.  
Entre llençols negres, de dol, m'oblidaré del sol. El llit intacte.  
I cada creu és un mort, un sobre sense tancar.  
Les manilles dels dies.  
I cada calendari és un espill. La cara d'una creu.  
Fotografia retallada pels teus braços.  
Cambra fosca, on el sol, la llum, el temps no pot entrar.  
La paraula esdevé negatiu. I tu i jo, models de calendari.  
Ens acompanyem en el sentiment perquè el nostre amor és mort, enterrat en vida.  
I callem, fent un esforç.  
I esdevindrem paisatge, realitat, trista realitat, *domingueros*.  
Et vaig arrancar del coll, ara arreplegue les perles de terra.  
És ací, sota el sofà. Forma part del passat.  
Els racons de l'existència no s'agranen mai.  
Hi manquen tessel·les a la meua persona.  
O no les he trobades o tu me les has pres.  
Les ombres se t'assemblen. Mentre les ones que vénen, se'n van.  
La meua mà, un oceà on la teua naufragava.  
Que la teua mà creuava i dominava, com un ocell sense illa.  
Fràgil equipatge el dels anells, un oceà sense tu.  
I ja no sé què fer-ne. Potser hages trobat el lloc que bus caves, terra ferma.  
Jo t'hi he dut, precisament jo. Aquell que sempre seia a la vora.  
Les ombres no abandonen. M'il·luminen la mà,  
Com un desig, o la cua d'un fugaç estel.  
Paisatges sense sentit sense tu, paisatges sobre tu,  
Paisatges durs, duradors, que moriran amb mi, que amb mi han viscut.  
L'instant no es pot gaudir, solament viure, però sí el seu record,  
Com un paisatge de fons. Aquell que si l'oblides, t'oblida.  
T'estime com una gota d'aigua.  
Gota a gota, com una estalactita.  
Viure entre els morts, com un estratagema.  
L'amor va i torna, o va i no torna ja?  
Jo, en llegir-me, et recordaré, em recordaré.

Tirar el paper, amb tots els silencis no exclusius. Deixar-ho per aquesta nit i anar a dormir,  
Agafar les claus i anar a buscar-te, trobar-te en el meu llit, dormint.  
Algun dia us deixaré tots sols.  
Us deixaré allò escrit, allò que, a mi, no em va valer. No dorm. Escric i visc a mitges.

### **Naixen, les hores, mortes**

Naixen, les hores, mortes.  
I aboquem als contenidors els nostres fills, encara vius.  
Resta a taula el plat, com si no hi fóra.  
Ens raspallem les dents postisses, les pròtesis de l'ànima.  
Deixem a la tauleta de nit la dentadura postissa,  
Oblidem el crim comés, el crim de cada dia.  
I besem els fills al front, i els gitem,  
Assenyalant la pròxima víctima, un bes de Judes.  
L'endemà, llegint el diari, contrastarem les esqueles  
Amb el llistat telefònic d'algun amic en comú.  
Li donarem l'enhorabona pel camí seguit  
–La vida és com una entrevista que de tant en tant es publica–.  
I mirarem per la finestra per tal de no perdre'ns res del que passe.  
I plourà dins nosaltres. Després, amb el paraigua a la mà,  
Com un parallamps de la pena, eixirem al carrer  
De dos en dos, sense fer grups,  
Amb una camisa de força botonada al davant,  
Per dins, mirarem de no xafar cap toll.  
Llevarem la barra del cot xe, i assumirem totes les responsabilitats.  
La mort no du sostenidors.  
I a cada semàfor amb roig la veurem passar,  
De la mà dels xiquets; camí, com cada dia,  
D'escola. Després, amb verd, continuarem,  
Els cotxes de darrere no ho comprendrien,  
Camí de la feina.  
De tant en tant algú talla el trànsit.  
I hi ha un embús; o qualsevol altra excusa.

### **A vegades plore d'amagat, però és de felicitat**

A vegades plore d'amagat, però és de felicitat,  
Com aquell que ha tingut,  
Fou com un foc que, escalfant, desaparegué,  
Jo, ple de llàgrimes, aquell que no té res a dir,  
I que sense dir no és res,  
I cada poema és un nou testament,

M'acuse d'haver-te mirat, i d'haver-ho fet lascivament,  
Ho he fet dissimuladament, amb compassió de mi i de tu,  
Amb tristesa,  
Després hem xarrat, t'he mirat els genolls, la posició de les cames, el color de les calces,  
He fugit dels teus indicis, no fa al cas, ara,  
T'he escoltat com un dubte que sempre t'acompanya,  
Aquella part de mi que no podeu compartir,  
Aquella que la vida atrapa, i que la mort s'endú,  
Aquella part de vosaltres que se us mor a les mans i que no sabem exactament on és,  
Aquest jo que se'm mor entre les mans,  
I deixar aquesta vida a mitges,  
Amb una mort a mitges, perquè cap mort és completa,  
I agafar-vos la cara, retenint-la entre les meues mans,  
I mirar-vos als ulls, i obligar-vos a mirar-me,  
I dir-vos, en un moment únic i irrepètibl: *m'entens?*,  
I vosaltres que no entendríeu res, diríeu *sí* per compassió,  
Perquè no hi ha res a entendre, perquè tot està clar,  
Gaudir d'allò que ja no s'és, però que ens recorda allò que fórem,  
Escriure, una manera sofisticada de callar,  
El punt d'equilibri és etern: l'amor,  
Els sentiments desapareixen, fets paraula?, o apareixen només amb la paraula?  
Quan ho tinc, no ho recorde, quan ho recorde, no ho tinc,  
Tenir per a donar, donar per a tenir,  
Les paraules traeixen al més honest, fidels al més traïdor,  
Sé que a les nines dels fills hi ha les respostes que encara no conec,  
Com un laberint de vidre on els altres són enllà,  
I la mort a l'eixida esperant-nos, com una mare pacient, que acabem el nostre joc,  
I saber que la resposta és la pregunta, la imatge de l'espill,  
Però jo no sóc l'espill,  
Com una imatge en l'aigua intocable, com una imatge en l'aigua trencada, Narcís  
trencant l'espill, deixant de ser Narcís,  
Tan sols bocí,  
Com un decorat de fons,  
Amics, no tinc ganes de riure, he perdut la ironia,  
Que és com dir la guerra,  
Ens desgasta com si fórem soles de sabates,  
Morir a temps, ningú pot morir pel seu enemic, ni tan sols pel seu millor amic,  
Només un mort pot morir,  
I allò perdut esdevé allò que un altre trobarà,  
Tot s'ho val, tot s'ho ha valgut,  
Olor de balls, de galls a la matinada,  
Absència de fotografies,  
Dic trampolí, pantalla de cine,  
Forats de tristeses, alegries,  
Els vasos comunicants dels anys,  
Plaça buida amb una font que brolla, escassa llum que la il·lumina,  
A penes llum, forat negre, a dins de la vida,  
Vida, de tant en tant,  
Un sol poema per motle, això és tot,  
Com un silenci prenyat que infantia alguna cosa monstruosa,

El tedi, el temps perdut, la vacuïtat hipòcrita,  
O bé el bell poema, el gest dels ulls, sentir-nos bé,  
A gust,  
La mort és realista,  
A més, no tenen mirada,  
Estan buits per dins, morts del tot,  
Algún dia us parlaré de mi,  
Però els cucs no moren,  
Esdevenen papallones,  
Les flors que has olorat,  
Déu, perquè ens convé creure en Déu,  
Déu, perquè no ens convé creure en Déu,  
L'home, l'únic animal que se sap mortal,  
Ciri encés, cera que crema i il·lumina,  
Llum que s'apaga si s'encén.

### **El meu amor consisteix**

El meu amor consisteix  
A mirar les pastilles dels frens del teu cotxe,  
Sense que tu te n'adones,  
A entrar quan t'estàs dutxant,  
Amb qualsevol excusa,  
A actuar com un actor de cine,  
Fins i tot quan faig de roïn,  
A fer-te saber com que m'agrada l'olor de gesmil,  
I obligar-te a olorar-lo cada vegada que t'ho dic,  
A ampliar totes les teues fotos,  
A fer-te proposicions indecents,  
Com cosir-me un botó,  
I fer-ho de manera irresistible,  
A celebrar els teus aniversaris,  
Encara que et sàpiga mal,  
A regalar-te brillants,  
Una manera sensata, diran, de demostrar amor,  
Que reverteix en forma de corbata,  
A clavar-te mà, sense demanar permís, sense cap dret,  
Amb la teua inestimable col·laboració,  
A acompanyar-te sempre al metge,  
A desitjar altres dones sense que te n'adones,  
A comparar els seus culs amb el teu per exemple,  
A no fer res per satisfer aquest desig,  
A enutjar-me pensant que tots et miren el cul,  
A mantenir-me sempre en secret,  
Perquè tu el descobrisques,  
Sense garanties que era aquell,  
A resistir-me que em consideres teu per sempre,

A mossegar-me la llengua quan sóc a punt de dir-t'ho,  
A recordar-te a priori,  
No a posteriori,  
A respectar-te in fraganti,  
A fer-me respectar,  
A no dedicar-te poemes,  
A dedicar-te la vida.  
A no donar-me mai per satisfet,  
A intentar fer-te feliç, mentrestant.

### **Ara, filla, que tens sis anys**

Ara, filla, que tens sis anys,  
Que saps botar amb els peus junts,  
Que els punts et contemplen suspensius,  
Perquè hi ha paranyes, vés amb compte:  
No caigues, ocellet meu, vola.  
Que mai és tard, que sempre és prompte.  
Vés, no tardes més, vine prompte.  
Que els ulls són bells, i no es fan vells.  
No tingues por, no estaràs sola,  
Que el pare espera, ben despert,  
No tingues son: que per pujar,  
Ben alt, no et caldrà corriola.  
Que solament es pot guanyar  
Quan es trenca la vidriola.  
Que el teu semàfor serà verd,  
Engronsa't per la vida, balla,  
Fes tombarelles, volantins,  
Passa de llarg sobre els destins,  
Tancant els ulls, sota les celles,  
Veuràs encara les titelles  
Jugant amb tu, i tu amb elles,  
Com ara i sempre, adesiara,  
I, quan t'ensenyés a llegir,  
Descobriràs que t'he enganyat,  
Que el món no estava traduït.

## *Elogi de la llibertat*

(2001)

### **La via del tren separava la ciutat asfaltada**

La via del tren separava la ciutat asfaltada. A l'altra banda, no hi havia res. Un descampat, un solar, escombraries. Enderrocs, una séquia, una claveguera. Fang i pols i pedres. Herba i camps esparsos. Entre naus i fusteries i tallers. I bars, alguns de putes. I un enorme pal o bastida elèctrica, enmig de tot allò. Un home havia sigut trobat mort penjat dels cables d'alta tensió. La propietària del bar de putes i l'única cambrera que recorde era una dona gran, o m'ho semblava, amb faldilla curta i botes, cabell ros o platí, amb uns pits punxeguts. Literalment, acabats en punta. A les tres de la vesprada, el bar ja era obert. L'obríem nosaltres cada vegada que passàvem, puntualment, en anar a escola. Déiem *puta* i pegàvem a fugir. Després ens aturàvem per veure si eixia, sempre eixia. I la véiem. A vegades hi havia algú dins. Sempre pensàvem que estava fent-ho. A vegades deixava, o restava, la porta entreoberta. I passàvem a poc a poc, una i altra vegada. Fins que la tancaven. Si anava sol, passava de llarg com si res. Era de vidre opac de colors diversos: roig, blau... Un dia tancaren el bar, i en posaren un altre, amb vidres transparents pintats. Recorde el dia que els pintaven: *Bocadillos – Tapas variadas*, amb una clòtxina i una gamba dibuixada. No tenia cap interès. Era al costat del carrer de Granada. Uns mesos després asfaltaren el carrer.

### **Recordeu-me, ni que siga per egoisme (*fragments*)**

Ser és semblar.

Estar és ser.

Ser és estar.

Semblar sembla semblar.

El nombre de poetes suïcides supera, de molt,

El de qualsevol altre grup.

Cosa que el converteix en un dels oficis més perillosos,

A més de pitjor pagats.

El lector és l'assassí.

A una pregunta que en formula una altra l'anomenem resposta.

Avui el capità no estava borratxo.

És curiós com amb una frase com aquesta podem convertir una persona  
Abstèmia en un borratxo perdut.

Compte, doncs, amb els polítics, amb els mitjans de comunicació,  
Amb els catedràtics d'universitat; també amb els poetes.

La poesia és una manera de matar el temps.  
Literalment.

Es pot guanyar sense perdre,  
Però no sense el risc de perdre.

Decidir, no hi ha res més transcendental ni més bonic.  
Poder decidir. Però poder decidir –no ens hem d'enganyar– no és la  
Llibertat. La llibertat és decidir, fer de la potencialitat un  
Acte (de la possibilitat, un fet).  
Si només hi ha poder de decidir però no hi ha decisió, no hi ha  
Llibertat.  
La llibertat no es té, s'usa.  
Com l'amor o la virtut. O la veritat.

Tot ja ha sigut dit, de la mateixa manera que tots ens hem de  
Morir.  
Però això no lleva sentit a la vida ni al que diem, ans li'l  
Dóna.

Sols el poeta sap que esdevindrà silenci.  
El mèrit consisteix a continuar escrivint a pesar d'això.  
No sobre el silenci, a pesar del silenci.

De petit, tenia por de la meua ombra,  
Fins que em vaig adonar que era la meua ombra.  
De gran, tinc por de la meua ombra,  
Des que sé que és la meua ombra.

Usar paraules ja és un plagi.

Hi ha mil maneres en què es pot trencar un gerro.  
Però només una manera en què les peces en formen un.  
Aquesta unicitat és en la ment de qui l'ha fet,  
De la persona humana que s'ha fet persona (única) fent-lo.  
Tal és la vida, la virtut.  
Virtut, n'hi ha una: pecats, molts.  
És més fàcil, doncs, pecar.  
Compte, però, pecar no és humà!  
Sinó tot el contrari.  
La virtut és perdonar.

La veritat potser siga l'equilibri, el vaivé sobre un punt.  
Sobre el qual a penes es passa, com per qualsevol altre punt.  
Si s'està, és un instant, anomenat felicitat. Felicitat eterna, si voleu.  
Aquest punt existeix.

Només allò que hauràs donat,  
Quedarà de tu.

Només el que dones, tens.

Tota persona raonada  
Intenta ser raonable.  
Tota persona raonable  
Intenta ser raonada.  
Tanmateix, són coses distintes.

Tranquils,  
Sempre es moren els altres.

Em sé continuador d'una cadena.  
Això: continuador d'una cadena.

Solament hi ha una manera de tenir consciència,  
I és tenir mala consciència.

Som el que vivim.  
Però no vivim el que som.

La llei, la fa qui pot; i fa qui pot.  
Quin és l'objectiu de la justícia: ajustar-se o ser  
Justa?

La llibertat no compartida s'anomena opressió.

Després de cada decisió es té el mateix, però de distinta manera.  
Doblement. Una part s'aferma, mentre que l'altra perd sentit. Una  
S'aprofundeix, l'altra esdevé impenetrable.  
L'una passa a l'altra.

La vida és allò que no s'ha pogut ser, però que pot ser,  
Que podia haver sigut.

Els sentiments no passen. En tot cas, s'acumulen.

Déu es va fer home.  
Per tant, l'home es va fer Déu.  
S'humanitzà.

El respecte no es té. Es guanya o es perd.

La llibertat sempre és provisional  
–Sota fiança o vigilada.

Pitjor encara que una societat amnèsica és una societat cega.

Cada punt és el centre de l'univers.  
Cada punt conté tot l'univers.  
Tanmateix, només la suma d'aquests punts és l'univers.

## *De l'ànima*

(2006)

### **Límpidament s'hi mira, a l'espill**

Límpidament s'hi mira, a l'espill.  
Es troba guapa.  
Pertot es reflecteix el fulgor del matí.  
La bellesa estilitzada d'una magnífica  
Figura, amb el seu vestit cenyit  
A la cintura, que la mà ajusta  
Delicadament, ansiosa per la trobada  
Anhelada, els llavis preparats  
Per al bes, per a un silenci llarg  
I esperat, la boca seca, reservant-se  
La humitat per al moment adient.  
El llapis escriu la silueta de l'amor  
En els ulls, en la boca.  
Com un pintor que adora un paisatge i el conserva  
I el transmet,  
Adorna les seues galtes, es pentina les pestanyes  
Amb delicada majestat.  
Perfuma el coll alegre  
I el revesteix amb metalls preciosos i lluents  
Que fa penjar també de les orelles.  
Tot resplendeix en el seu oferiment magnífic,  
Després de tants anys, finalment,  
Els seus cabells seran acaronats per la mà  
Que tant estima, i anticipant-se  
Al moment amb els tacons s'hi fa més  
Alta, per ser de l'estatura.  
És a punt. I té sentit i es mereix.  
I tot haurà tingut sentit.  
El dolor de la separació,  
La joia del retrobament.  
El dur camí que l'ha dut fins a tu.

De sobte, una espurna  
Travessa el seu pensament.  
Una veu agra exclama:  
«Tens sort de no existir, mala puta!  
Perquè si no..., em cagava en tu  
Ara mateix  
Per tot el que m'has fet.  
Estic fart, fastiguejat d'aquesta vida

Miserable. On ets, mala puta? Tu, rata de Déu,  
Ja me la pagaràs! Ix del cau que et  
Veja...»

Dues gotes de rímel, com les dues copes  
D'uns sostenidors eterns,  
Són tristament engolides per l'ÀNIMA.  
Que esperarà pacient una nova ocasió  
Per a rebre el seu amant exterior.

### **La garrofera es retorç**

La garrofera es retorç  
En totes direccions  
Com si volguera alçar el vol  
Ancorada a terra,  
Sembla moure's en dues direccions.  
És la seua tragèdia? El seu vell dolor?  
Voldria enlairar-se i anar-se'n,  
Però no vol abandonar-se.  
L'esforç la consumeix, la buida per dins.  
La roseguen els insectes; fa llum.  
Fóra, potser, una garrofera com la dels llibres de fades...  
Hi clave la mà per indagar el tresor  
Del ventre buit  
I trobe una ampolla de plàstic,  
Dins del tronc, sense missatge.  
I sent dolor, com ella, pel naufrag i el naufragi.

### **Jo sóc la pols**

Jo sóc la pols,  
Aquests forats de les sabates, aquestes soles desgastades,  
Aquests calcetins humits,  
La pudor i la suor adherida del camí,  
El perfum, deixat enrere, de la nit,  
El gesmil en la boca, i l'ardor  
De cadascun dels meus vòmits.  
Sóc qui es mantenia dempeus, inconscient,  
Sense caure,  
Ebri o seré, seré o ebri,  
Qui s'engolia les llàgrimes, com a gotes d'un verí,  
Com a antídot.  
Sóc aquestes taques, aquest coll brut, aquestes punys negres.

I ara, havent arribat, em dispose per al bany  
I a canviar-me de camisa.

### **En aquest moment**

En aquest moment,  
Sec en una pedra just enfront d'una olivera.  
Mon pare va nèixer en un mas,  
On hi havia oliveres pels voltants, que no eren d'ells.  
He arreplegat olives per l'octubre.  
Aquell camp pedregós i fred que  
Ara veig petit en la meua memòria.  
Petit, com aquelles olives negres  
Que em gelaven els dits a trenc d'alba.  
Feia fred.  
Recorde mon pare xafant-les una a una  
Al banc de la cuina amb una pedra de marbre.  
L'aigua eixia bruta  
I s'enduia l'amargor, l'aspresa.  
Els fruits mostraven els pinyols,  
D'olives amargues i partides...  
És això una olivera?  
Recorde l'oli, fet al molí.  
Assegut, com sóc, davant d'aquesta olivera vella del parc que és al costat  
De casa.  
Però el molí era la pedra.  
Una pedra més gran encara que la que feia servir el pare per aixafar  
Les olives al banc.  
Mon pare seia relaxat aquell matí d'hivern, al molí, sobre una altra pedra,  
Veient  
Com queia aquell petit raig d'oli prop del fred,  
Prop del foc.  
Ell se'l mirava com l'or més pur, no se'l mirava  
Amb avarícia pagesívola,  
Sinó com mirava el foc, amb una espurna de  
Distracció espiritual, d'admiració solitària.  
Un instant, una mirada, com una gota d'oli que ara  
Creix al meu record.  
Després, com qui ix d'un estat d'ensopiment, la  
Seua ànima retornava a la seua calba lluent  
Sempre plena de ferides de branques i d'oficina.  
De sobte, la revelació de la felicitat, que es des-  
Cobreix perdurable en els instants reveladors  
Si són revelats com cal, quan cal i per qui cal.  
El pa torrat sobre la brasa,  
Era tot l'esmorzar: sota aquell raig d'oli caient  
I un xic de sal. Memorable: m'avisà.

De la ciutat estant, sabia que allò formava part  
Del passat,  
Anava a en grossir el meu futur.  
Era l'oli –aquell or destil·lat–,  
L'olivera?  
Quina diferència hi ha entre aquell matí al molí i aquest  
Instant d'ara?  
Les fulles són perennes.  
Sec, sobre aquesta pedra plana,  
Com un espectador  
En aquest amfiteatre natural  
Al costat d'un riu  
Artificialment fet.  
Tanmateix, l'olivera  
Creix alegre entre els ocells.  
No enganya, però, les rates  
–N'he vist ja dues–, semblen  
Felices.  
Els xiquets pugen  
Als tobogans. Mai a l'olivera...  
Sabran que l'oli de casa ve de l'olivera?  
Acabe de tornar a veure la rata, m'imagina  
Que deu ser la mateixa, deu haver-me  
Ja perdut la por: elles també s'hi acostumen,  
S'hi fan a tot, com els humans.  
Fem, els humans, rates, com l'olivera, l'oli?  
Molts joves trenquen les ampolles  
De vidre per terra o els pots que  
Cada dilluns neteja el servei corresponent.  
L'olivera sobreviu invisible als seus ulls.  
És una invitació als seus ulls.  
Qui els dirigirà la mirada?

### **Ets sever en el teu amor**

*A Roser*

Ets sever en el teu amor,  
I seriós en les teues bromes.  
Ens vols déus: parts de tu,  
Conscients i savis.  
Però no ens regales res,  
Sinó la llibertat necessària.  
No t'inquieta veure'ns extraviats,  
Perquè a la fi sempre hi ha el camí de retorn.  
El camí llarg i sinuós,  
Dur i polsós

Que mena a Tu.  
Saps –n'és la condició–  
Que el retorn és voluntari, un a un,  
Feliços i cantant arribem  
Beneint el teu Nom pel camí,  
Després de travessar les tenebres,  
I remuntar els abismes,  
Hem visitat l'infern i  
Guardant-ne memòria  
Savis i conscients tornem,  
Com tu, adults i comprensius,  
Feliços en l'abraçada,  
Conscients de la unitat,  
Sabent, ara,  
Que solament en la nostra imaginació  
Vam sentir-nos separats de tu.  
Has vetlat el nostre retorn, escrutant  
En la llunyania l'aparició de cadascun  
Dels pelegrins.  
Tots feliços de l'arribada i del pes, ara lleuger, del camí.  
Remant a cegues, emparats per l'ombra d'un far  
Que, ací i allà, ens insinuava la ruta  
Com pampallugues, com visions fantasmagòriques  
En moments d'agonia.  
Com veus inaudibles en moments de soledat suprema,  
Quan tot calla i ressona l'eco del buit que ens gela la mirada  
Dels ulls que t'han deixat de buscar.  
Però al nostre interior  
Hi ha la teua ànima, un diccionari  
Per tal d'interpretar les lliçons necessàries  
De la superació personal.  
I creixent nosaltres, creixes tu.  
Aprovem sabent  
I, sabent, podem ensenyar.  
I, quan sabem, ens adonem que poc sabíem.  
I et preservem com al rei dels escacs,  
Soldats de la llum  
Contra la foscor.  
I ens cal l'entrenament,  
Perquè la partida és a mort.  
I no sempre guanya la vida.  
La mort també és eterna.  
I cal rescatar-nos de la mort.  
Perquè ens ho juguem tot.  
La vida és un joc seriós i bonic: extraordinari.  
Un gran invent.  
Però té les seues regles acceptades pels jugadors.

## Quan ja no pugues més, i no albiures cap llum

Quan ja no pugues més, i no albiures cap llum,  
I els peus et diguen prou...  
Continua.  
Si s'ha fet ja de nit, i no veus el camí,  
I inclús l'òliba dorm...  
Continua.  
Si et fa por la foscor, i tems deixar enrere  
Fills i dona, i llar...  
Prossegueix.  
Arribaràs, segur, en un indret plaent,  
Que et pot calmar la set...  
Prossegueix.  
I encara que tots s'hagen ja aturat, i coixeges  
Al ritme de les llàgrimes...  
Continuaràs.  
I quan més sol et trobes, i necessites més  
Amor que ningú..., el  
Donaràs.